Πεθαίνει κάθε μέρα ἡ δημοκρατία στὴν Τουρκία

ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ «ΜΟΝΤ»

Α΄

ΚΑΠΟΙΟ ἀπόγευμα, στὴ γειτονιὰ τοῦ Σεμπεσί, στὸ κέντρο τῆς Ἄγκυρας, κάτω ἀπὸ τὸ ἀδιάφορο βλέμμα τῶν περαστικῶν, φοιτητές τῆς ἐξτρεμιστικῆς Δεξιᾶς κολλοῦν ἀφίσες τοῦ Κινήματος τῆς Ἰδεαλιστικῆς Νεολαίας. Οἱ ἀστυνομικοὶ φθάνουν. Οἱ ἀφισοκολλητὲς ἀρχίζουν νὰ συμπλέκονται μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, ἐνῶ μιὰ ὁμάδα φίλων τους ποὺ βρίσκονται σ' ἕναν γειτονικὸ δρόμο, «γιὰ προστασία», ἄρχισε νὰ πετᾶ πέτρες, στοὺς τελευταίους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔβγαλαν τὰ πιστόλια τους καὶ καλύφθηκαν πίσω ἀπὸ τὰ σταθμευμένα αὐτοκίνητα. Καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ἀνταλλάσσονταν πυροβολισμοί, ποὺ ἔκαναν νὰ ἐξαφανιστοῦν μονοστιγμῆς οἱ περαστικοί, ἀλλὰ κανένας ἀπὸ τὰ δύο «Μέτωπα» δὲν ἐγκατέλειψε τὴ θέση του. Οἱ φοιτητὲς τῆς ἐξτρεμιστικῆς Δεξιᾶς ἀποσύρθηκαν σ' ἕνα πανεπιστημιακὸ κτήριο ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, καὶ ποὺ θεωρεῖται σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς βάσεις τους. Οἱ δυνάμεις τῆς τάξης, ποὺ προσπάθησαν νὰ περικυκλώσουν τὸ κτήριο, ἀντιμετώπισαν ἕνα ἰσχυρὸ πετροβόλημα. Ἀκούσθηκαν καὶ πυροβολισμοὶ αὐτόματων ὅπλων. Χρειάστηκε ὥρα καὶ ἔντονες προσπάθειες γιὰ νὰ κατορθώσουν οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ μποῦν στὸ κτήριο καὶ νὰ συλλάβουν περίπου 482 φοιτητές! Ἔκαναν ἔρευνες καὶ βρῆκαν μόνο μερικὲς ἁλυσίδες καὶ φάρμακα γιὰ πρῶτες βοήθειες. Δὲν βρῆκαν καθόλου ὅπλα...

Ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, τὴν ἴδια μέρα, σέ ἕνα ἄλλο κτίριο ἐγκαινιάζονταν μὲ μεγάλες τιμὲς ἕνα πανεπιστημιακὸ ἑστιατόριο. Ὁ Γκουνοὺς Ὀκσούν, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἀντιπροσώπευε τὴν κυβέρνηση. Περιτριγυρίζονταν ἀπὸ πολλὲς προσωπικότητες οἱ ὁποῖες, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος, θὰ ἔτρωγαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἑστιατορίου, ποὺ κατασκευάστηκε πρόσφατα. Ὅλος αὐτὸς ὁ καλὸς κόσμος, μὲ τὸν ὑπουργὸ ἐπικεφαλῆς ἀρκέστηκε ὅμως μόνο σὲ ἕνα πηρούνι γιὰ νὰ φᾶνε τὸ κρέας τους. Εἶχαν λησμονήσει τὰ μαχαίρια; Ὑπῆρξε κάποια καθυστέρηση στὴν παράδοση τοῦ ἀνάλογου ἐξοπλισμοῦ; Ὄχι. Ἡ σημερινὴ ἔνταση δὲν ἐπιτρέπει στὶς πανεπιστημιακὲς ἀρχὲς νὰ δίνουν μαχαίρια στοὺς φοιτητές, οἱ ὁποῖοι τὴν προηγούμενη μόλις μέρα χτυπήθηκαν στὶς σκάλες τῆς σχολῆς.

Τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ δὲν προκάλεσαν θύματα, ἀλλὰ μερικὲς μέρες πρὶν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε μπρὸς σέ μιὰ καφετερία στὴν ὁποία συχνάζουν ἀριστεροὶ φοιτητές. Αὐτοὶ ποὺ ἦταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν σκοτώνοντας τρεῖς καὶ τραυματίζοντας ὀκτὼ ἄλλους φοιτητές. Στὴν Ἄγκυρα, λίγο πρὶν ἕνα παιδὶ 12 χρόνων σκοτώθηκε ἀπὸ πυροβολισμοὺς στὴ διάρκεια συμπλοκῆς μεταξὺ φοιτητῶν, ἐνῶ τὴν ἴδια μέρα εἶχαν βρεθεῖ τὰ πτώματα δύο συναδέλφων τους ποὺ εἶχαν φοβερὰ βασανιστεῖ καὶ ἐνῶ στὸ Καϊσερὶ ἕνας ἀστυνομικὸς σκοτώθηκε ἀπὸ ἐθνικιστὲς οἱ ὁποῖοι ἐπιτέθηκαν κατὰ τῆς παιδαγωγικῆς ἀκαδημίας, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν ἐκδιωχθεῖ τὴν προηγούμενη μέρα.

Οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ εἰδησεογραφικὰ πρακτορεῖα παρουσιάζουν κάθε μέρα τὴν μεγάλη λιτανεία τῶν δολοφονιῶν, τῶν αἱματηρῶν ταραχῶν, τῶν ἀπαγωγῶν, τῶν ἐκρήξεων βομβῶν, τῶν διαδηλώσεων καὶ τῶν ἀντιδιαδηλώσεων, ποὺ καταλήγουν σὲ σφοδρὲς μάχες, τῶν ἐκδικητικῶν ἐνεργειῶν κλπ., καὶ προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὸν λογαριασμὸ τῶν θυμάτων.

Κάθε ἐφημερίδα ἢ πρακτορεῖο κάθε κόμμα, ἔχει τὸν δικό του ἀπολογισμό. Αὐτὸς εἶναι ἀκόμη πιὸ μεγάλος ἂν παρουσιάζεται, ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τῆς κυβερνητικῆς πλειοψηφίας. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἐτσεβίτ. τοῦ σημερινοῦ Τούρκου πρωθυπουργοῦ, ὑπολογίζουν σέ 270 περίπου τὰ ἄτομα ποὺ σκοτώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς χρονιᾶς, ὅμως οἱ φίλοι τοῦ προκατόχου του. τοῦ Ντεμιρέλ, ἀνεβάζουν αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ σὲ 400 περίπου ἄτομα.

Ἀντὶ νὰ μπλεχθοῦμε σ' αὐτὴν τὴν φρενιτιώδη ἀριθμητικὴ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κατὰ μέσον ὅρο ὑπάρχουν δύο νεκροὶ τὴν ἡμέρα, συχνὰ τρεῖς καὶ μερικὲς μέρες φθάνουν τοὺς πέντε, ἕξη καὶ ἴσως ὀκτὼ νεκρούς, ὅπως ἔγινε τὸν περασμένο Ἀπρίλη, μέ τὴν δολοφονία τοῦ δημάρχου τῆς Μαλάτια καὶ τριῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του.

Πρὶν τὸ παραδοσιακὸ ἀποκορύφωμα τῶν διαιωτήτων τῆς Πρωτομαγιᾶς, ὁ Μάρτης καὶ ὁ Ἀπρίλης εἶχαν ἀποτελέσει μία ἐξαιρετικὰ σκοτεινὴ περίοδο γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τετραπλασιασμὸ τῶν δολοφονιῶν καὶ τῶν αἱματηρῶν ταραχῶν, ἔγινε ἡ δολοφονία ἑνὸς βοηθοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέα στὴν Ἄγκυρα καθὼς καὶ πέντε φοιτητῶν ἀπὸ ἔκρηξη βόμβας ἡ ὁποία ἐπίσης προκάλεσε σὲ 24 τραυματίες, ἀρκετοὶ τῶν ὁποίων ἦταν σοβαρά. Στὰ θύματα αὐτὰ προστίθενται κάθε μέρα ἄλλα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν γίνεται κανένας λόγος, μεμονωμένα πτώματα ποὺ βρίσκονται σέ κάποιο γκαράζ, ἢ σέ κάποιο ἄλλο χωρο καὶ ἡ ἀνεύρεσή τους δημοσιεύεται στὶς ἐφημερίδες μέ πέντε ἀράδες.

Ἡ λέξη «ἀναρχία» ἀναφέρεται καθημερινὰ στὶς ἐφημερίδες καὶ χρησιμοποιεῖται τόσο γιὰ νὰ χαρακτηρισθοῦν τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα ὅσο καὶ τὰ καθημερινὰ ἔξοδα μιᾶς οἰκογένειας.

Τὰ σχόλια γιὰ τὴν ἔκρηξη τῆς βίας δίνουν ἀκόμη τὴν εὐκαιρία νὰ γραφεῖ κάποιο ἄρθρο ἢ νὰ γίνει μιὰ σχετικὴ συζήτηση. Ἀκόμα καὶ στὶς γελοιογραφίες ποὺ δημοσιεύουν οἱ τουρκικὲς ἐφημερίδες, εἶναι ἐμφανές αὐτό. Ἔτσι, σέ μιὰ γελοιογραφία, ἕνας φασίστας ἀρχηγίσκος λέει σέ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑποτελεῖς του, ποὺ κρατάει ἕνα πιστόλι ποὺ καπνίζει ἀκόμα, μπρὸς σ' ἕνα πτῶμα: «Ἠλίθιε, σοῦ εἶχα πεῖ νὰ σκοτώσεις τὸν μαοϊκό, ὄχι αὐτὸν ποὺ πουλάει τσιγάρα Μάλμπορο»...

Ὅμως, οἱ σκηνὲς αὐτὲς τῆς βίας καὶ τοῦ θανάτου δὲν εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς καθημερινῆς Τουρκίας. Τελείως διαφορετικὴ εἶναι συνήθως ἡ ἀτμόσφαιρα στοὺς δρόμους. Οἱ συγγραφεῖς τῶν τουριστικῶν ὁδηγῶν, ποὺ πάντα εἶναι ἕτοιμοι νὰ θεωρήσουν κάθε χώρα σὰν «γῆ τῶν ἀντιθέσεων» μποροῦν νὰ ἀντιπαραθέσουν τὰ στατιστικὰ ἀποτελέσματα τῆς βίας καὶ τὴν ἀνησυχία ποὺ ἐμπνέει στὴν πολιτικὴ τάξη στὴν σοβαρότητα καὶ στὴν αἰσιοδοξία ἑνὸς μεγάλου μέρους τοῦ τουρκικοῦ πληθυσμοῦ.

Ἀνατολικὴ μοιρολατρεία, ὑποταγὴ στὸ ἀναπόφευκτο; Ἡ μήπως δείχνει μιὰ ἐμπιστοσύνη μπρὸς τοὺς ἀκόμα εὐθραύστους δημοκρατικοὺς θεσμούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως ὑποστηρίζονται ἀπὸ πλατειὰ λαϊκὰ στρώματα; Ἐπίσης, θὰ μποροῦσε νὰ σημαίνει κυρίως τὴν ἀδιαφορία τοῦ μέσου ἀνθρώπου ποὺ θεωρεῖ τὶς πράξεις αὐτὲς σὰν κάποιο διακανονισμὸ λογαριασμῶν μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ἀντιπάλων παρατάξεων οἱ ὁποῖες οὐσιαστικὰ εἶναι ξένες πρὸς αὐτόν: ἡ ἐξτρεμιστικὴ Δεξιὰ καὶ ἡ ἐξτρεμιστικὴ Ἀριστερά. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ συρράξεις αὐτὲς βρίσκουν ἕνα εὐνοϊκὸ πεδίο, λόγῳ τῆς δυσκολίας, ποὺ συναντᾶ ἡ χώρα νὰ προσαρμοστεῖ στὸν σύγχρονο κόσμο, στὸν ὁποῖο ἐδῶ καὶ μισὸ αἰώνα ὁ Μουσταφὰ Κεμάλ Ἀτατούρκ, ἀποφάσισε νὰ μπάσει τὴν Τουρκία.

Γιὰ πολλοὺς λόγους, ἡ Τουρκία μοιάζει νὰ ἀνήκει στὸν Τρίτο Κόσμο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν καλπάζουσα δημογραφική της αὔξηση μὲ ἕνα ποσοστὸ αὔξησης 25%, ὁ πληθυσμός της διπλασιάζεται κάθε 27 χρόνια. Παρὰ μιὰ παιδικὴ θνησιμότητα ποὺ παραμένει σὲ ψηλὰ ποσοστά, ἕνας στοὺς δύο Τούρκους, περίπου εἶναι κάτω τῶν 20 ἐτῶν. Οἱ πόλεις, μὲ τὴν Ἄγκυρα ἐπικεφαλῆς, γνώρισαν μιὰ μεγάλη καὶ συχνὰ ἀναρχικὴ ἀνάπτυξη.

Ἡ ἐφαρμογὴ δημοκρατικῶν δομῶν συναντᾶ ἔντονες ἀντιδράσεις σὲ ὁρισμένες ἐπαρχίες ποὺ κυριαρχοῦνται ἀπὸ τοὺς προύχοντες γιὰ τοὺς ὁποίους συχνὰ ἀκούγεται νὰ λέγεται καὶ σήμερα ἀκόμη ὅτι «διαθέτουν» 15.000, 20.000 ἢ καὶ 30.000 ψήφους. Ἡ ἀπελευθέρωση τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας, ποὺ προηγήθηκε ἀρκετὰ ἀπὸ ἄλλες χῶρες τὸ νομοθετικὸ πλαίσιο, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ Κεμαλισμοῦ (οἱ γυναῖκες ἀπόκτησαν δικαίωμα ψήφου στὴν Τουρκία, δέκα χρόνια πρὶν, γιὰ παράδειγμα, ἀπὸ τὶς Γαλλίδες), ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἄγκυρα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη, παραμένει συνήθως νεκρὸ γράμμα. Οἱ κοντὲς φοῦστες καὶ τὰ πανταλόνια μποροῦν νὰ κυριαρχοῦν στὰ πανεπιστήμια αὐτῶν τῶν δύο μεγάλων πόλεων, ἀλλὰ στὴν Ἀνατολὴ καὶ κυρίως στὴν ὕπαιθρο, πάρα πολλὲς γυναῖκες συνεχίζουν νὰ φοροῦν τὸν μαῦρο φερετζέ.

«Κατὰ κάποιο γενικὸ τρόπο ἔγινε ἕνας ἐκπληκτικὸς διαχωρισμὸς μεταξὺ τῆς ἀστικῆς καὶ δυναμικῆς Τουρκίας τῶν πόλεων καὶ τῆς λαϊκῆς καὶ συντηρητικῆς Τουρκίας τῆς ὑπαίθρου», ἐξηγεῖ ἕνας πρώην ἐπαρχιακὸς διοικητής, ὁ Ἐργκούν Γκογκντενίζ. «Δημιουργήθηκε ἐπίσης, ἕνα χάσμα μεταξὺ τῶν νέων καὶ τῶν ἐφήβων, καθόσον ὑπάρχει σὲ μᾶς μιὰ παράδοση ποὺ ὠθεῖ τοὺς νέους νὰ ἐπέμβουν ἀπὸ νωρὶς στὴν δημόσια ζωή. Οἱ Νεότουρκοι ἦταν μὲ τὸν τρόπο τους ἕνα φωτεινὸ παράδειγμα.

ΑΥΡΙΟ: Οἱ προσπάθειες τῆς Τουρκίας νὰ προσεγγίσει τὴ Δύση.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἡ διεθνὴς τρομοκρατία ἀπειλεῖ νὰ ἁρπάξει πυρηνικὲς κεφαλὲς

Δὲν ἐπιτυγχάνει τώρα τοὺς σκοπούς της μὲ τὶς ἀπαγωγὲς

ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ ΣΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩ

ΡΩΜΗ (Ἰδ. Ὑπηρ.). Ὁ «φάκελλος Μόρο» δὲν ἔχει κλείσει γιὰ τὴν ἰταλικὴ κυβέρνηση καὶ τὶς κατασδιωκτικὲς ἀρχὲς τῆς χώρας. Ἀλλὰ δὲν ἔχει κλείσει ἐπίσης ὁ «φάκελλος τρομοκρατία» γιὰ ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη, ὅπου πλανᾶται πάντοτε μετὰ ἀπὸ κάθε πράξη βίας, τὸ ἐρώτημα: «Τί ἄλλο θὰ ἐπακολουθήσει»; Ἡ κοινὴ γνώμη τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ζεῖ μὲ τὴν ἀγωνία τῶν ἀπαγωγῶν καὶ ἐκτελέσεων καὶ τὸ δεύτερο ἐρώτημα: «Ποιὸς ἔχει σειρά», εἶναι διάχυτο σ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις τῆς Ἰταλίας, τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἀκόμη καὶ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Βρεταννίας, παρ' ὅλον ὅτι ἐκεῖ οἱ τρομοκράτες δὲν ἔχουν τόσο μεγάλη ἐπίδοση, ὅπως στὶς δύο πρῶτες χῶρες.

Ἀλλὰ τώρα ἡ ἀνησυχία μεγαλώνει ἀκόμη περισσότερο, καθὼς ἀρχίζει νὰ διαγράφεται ἐντονώτερα ἀπὸ παλαιότερη ἐποχή ὁ κίνδυνος ποὺ «κάνει τὸ αἷμα τῆς κοινῆς γνώμης νὰ παγώνει στὶς φλέβες». Κι' αὐτὸς ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν δυνατότητα, ποὺ ἔχουν οἱ τρομοκράτες νὰ «βάλουν στὸ χέρι πυρηνικὰ ὅπλα καὶ νὰ ἀσκήσουν ἔτσι πρωτοφανεῖς ἐκβιασμοὺς γιὰ νὰ πετύχουν τοὺς στόχους τους. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, μὲ ἕνα τέτοιο πιθανολογούμενο «συμβάν» καμιὰ κυβέρνηση δὲν θὰ ἐπιδείξει ἀσφαλῶς τὴν ἀδιαλλαξία καὶ τὴν σταθερότητα ἀρνήσεως διαπραγματεύσεων μὲ τοὺς τρομοκράτες. Ἀλλὰ κι ἂν ἀκόμη ἱκανοποιηθοῦν οἱ ὅροι τῶν τρομοκρατῶν καὶ «ἀδειάσουν οἱ φυλακὲς» ἀπὸ τοὺς ὁμοιδεάτες τους καὶ «ἀδειάσουν» ἐπίσης μερικὰ χρηματοκιβώτια, ποιὸς ἐγγυᾶται ὅτι οἱ ἐξτρεμιστὲς δὲν θὰ φτάσουν σὲ μιὰ στιγμὴ «παρακρούσεως» ἀπὸ τὴ δύναμη ποὺ θὰ κρατοῦν στὰ χέρια τους, ὁπότε εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐξαπολύσουν ἕναν ἔστω «τοπικὸ» πυρηνικὸ ὅλεθρο;

Ἕνας συλληφθεὶς πρώην πυροτεχνουργὸς τῶν Δυτικογερμανῶν ἀναρχικῶν, ὁ Μάικ Μπάουμαν, εἶπε σ' ἕνα δημοσιογράφο, ὅτι «δὲν ἀποκλείεται τὸ ἑπόμενο βῆμα — χτύπημα τῆς ἀναρχικῆς ὁμάδος τῆς Δ.τικῆς Γερμανίας «Μπάαντερ — Μάϊνχοφ», νὰ εἶναι ὁ πυρηνικὸς ἐκβιασμός».

Σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Μπάουμαν μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ βιομηχάνου Σλέγιερ καὶ τὴν ἐκτέλεσή του, ἀλλὰ κυρίως ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Μόρο ἀπὸ τὶς Ἐρυθρὲς Ταξιαρχίες καὶ τὸ «ἀδιέξοδο» ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴ σταθερὴ ἄρνηση τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἰταλίας νὰ ἐνδώσει στὶς ἀπαιτήσεις τῶν τρομοκρατῶν, οἱ ἀναρχικοὶ ἐξτρεμιστὲς ὅλης τῆς Εὐρώπης συνειδητοποίησαν ὅτι ἡ «τακτικὴ τῶν ἀπαγωγῶν» ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν σπουδαιότητα τοῦ θύματος, δὲν ἐπαρκεῖ πιὰ γιὰ νὰ ἀναγκάσει τὸ κράτος νὰ ὑποκύψει στοὺς ὅρους τῶν ἀπαγωγέων. Οἱ ἐξτρεμιστὲς τῆς ὁμάδος Μπάαντερ — Μάϊνχοφ ἀναμάστηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὸν Σλέγιερ χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν κανένα ἀπὸ τοὺς σκοποὺς ποὺ διεκήρυτταν ὅτι ἐπεδίωκαν. Ὁ ἐκβιασμὸς λοιπὸν μέσω τῶν ἀπαγωγῶν ἐκφυλίζεται. Θὰ πρέπει, ἐπομένως, οἱ τρομοκράτες ν' ἀναζητήσουν κάποιον ἄλλο στρατηγικὸ τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μποροῦν νὰ ἐξαναγκάσουν στὰ σίγουρα κάθε κυβέρνηση, κάθε πολιτικὴ ἡγεσία κάθε κράτους, νὰ ἐνδώσει στὶς ἐκβιαστικὲς ἀπαιτήσεις τους.

Ὁ Μπάουμαν λέει: «Ὁ πυρηνικὸς ἐκβιασμὸς ἐντάσσεται στὴν λογικὴ καὶ τὴν μεθοδολογία τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ καὶ στὴν λογικὴ τῆς δράσεως τῶν ἀναρχικῶν, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ «ἀπελπισμένους καὶ ἄποφασισμένους γιὰ ὅλα» ἀποδιοπομπαίους. Τὸ σχέδιό τους, ὅταν ἀποφασίσουν νὰ κάνουν πυρηνικὸ ἐκβιασμό, δὲν εἶναι νὰ κατασκευάσουν μόνοι τους πυρηνικὰ ὅπλα, ἀλλὰ νὰ προμηθευθοῦν πυρηνικὲς κεφαλὲς ἀπὸ μιὰ στρατιωτικὴ ἀποθήκη, ἢ νὰ κάνουν ἐπιδρομὴ καὶ νὰ καταλάβουν μὲ τὴ βία ἕνα πυρηνικὸ ἐργοστάσιο. Καταλαβαίνετε τὶ σημαίνει αὐτό».

ΔΕΝ ΠΑΡΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΑΠ' ΓΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΜΠΟΡΕΙ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ βρίσκονται σὲ μιὰ «μεταβατικὴ» περίοδο οἱ τρομοκράτες τῆς Εὐρώπης, λόγω τῆς ἀναποτελεσματικότητας τῆς μέχρι τώρα δράσης τους. Πραγματικά, τὸ μόνο ποὺ πέτυχαν οἱ «πολιτικοὶ» αὐτοὶ ἀπόστολοι τῆς βίας, ποὺ καθορίζουν σὲ πολὺ χαμηλὲς τιμὲς τὸν ἀνθρώπινο αἷμα, εἶναι νὰ κατεστοῦν μισητοὶ ἀπὸ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς κοινῆς γνώμης σὲ κάθε χώρα, καὶ νὰ στρέψουν ἐναντίον τους τὰ συνδυασμένα πυρὰ ὅλων τῶν πολιτικῶν παρατάξεων ποὺ ἐκπροσωποῦνται νομίμως στὶς εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις.

Ὁ σκεπτικισμὸς τους δὲν προέρχεται βέβαια ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως, φροῦτο ἄγνωστο γιὰ ὑποκείμενα σὰν αὐτούς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ διαπίστωση ὅτι «δὲν κάνουν τίποτε» μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐνεργοῦν ὡς τώρα. Σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη χρονικὴ περίοδο καὶ μὲ τὰ τὶς καταδίκες τῶν μελῶν τῶν Ἐρυθρῶν Ταξιαρχιῶν ψυχολογικὰ οἱ τρομοκράτες βρίσκονται σὲ μιὰ «ἡφαιστειώδη κατάσταση καὶ δὲν ἀποκλείεται — θεωρεῖται μάλιστα βέβαιο — νὰ προβοῦν σὲ πράξεις ποὺ δὲν θὰ ἔχουν κανένα συγκεκριμένο σκοπό, παρὰ μόνο τὴ «μανία ἐκδικήσεως» τὴν ὑπογράμμιση τοῦ «ὑπάρχουμε καὶ δροῦμε».

Ὡστόσο, ἀπὸ βάσιμες πληροφορίες, ποὺ προέρχονται κυρίως ἀπὸ φυλακισμένους ἡγέτες καὶ μέλη ἐξτρεμιστικῶν τρομοκρατικῶν ὀργανώσεων, βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔχουν προκύψει σοβαρὲς διαφωνίες ὡς πρὸς τὴν τακτικὴ καὶ τὸ «εἶδος» τῆς τρομοκρατίας ποὺ πρέπει νὰ ἀσκηθεῖ. Οἱ φυλακισμένοι ἀναρχικοὶ πιστεύουν ὅτι ἐπιχειρήσεις «τυφλῆς τρομοκρατίας» ὅπως ἡ ἀεροπειρατεία τοῦ Μπόϊνγκ τῆς Λουφτχάνσα ποὺ κατέληξε στὴ γνωστὴ περιπέτεια καὶ σφαγὴ τοῦ Μονγκαντίσου τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, δὲν βοηθοῦν τὸν «ἀγῶνα» τους, ἀλλὰ ἀντίθετα τὸν ζημιώνουν ἀπομακρύνοντας ἀπὸ κοντά τους, ὅσους τοὺς συμπαθοῦν καὶ ἀπομονώνουν τὴν πόλη τους κατὰ τῆς ἀστικῆς κοινωνίας.

Αὐτὴ ἡ «διαφορὰ ἀπόψεων» ποὺ ὑιχάζει τὸ ἀναρχικὸ «κίνημα», ἴσως εἶναι ἡ ἀπαρχὴ διαφοροποιήσεώς του. Δηλαδὴ «ἐπιστροφὴ» σὲ πράξεις, ὅπως ἐκεῖνες τῶν ἀρχῶν τοῦ «κινήματος» ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ πέντε χρόνια, ὅταν ἐπὶ παραδείγματι μιὰ ἀπαγωγὴ εἶχε ἕνα συμβολικὸ» χαρακτῆρα. Οἱ τρομοκράτες — κυρίως τῶν Ἐρυθρῶν Ταξιαρχιῶν — ἀπήγαγαν ἕνα γενικὸ παράγοντα μιᾶς ἀκροκρατικῆς ἐπιχείρησης, ὅπως ὁ «Φίατ», τὸν κρατοῦσαν μερικὲς ὧρες ἢ καὶ μέρες καὶ μετὰ ἄφηναν ἀφοῦ τὸν περνοῦσαν ἀπὸ «λαϊκὴ δίκη» σὰν «ἐχθρὸ ἐργατικῆς τάξης».

Τὸ πιὸ πιθανό, πάντως εἶναι ὅτι ἡ τρομοκρατία, οὔτε σὲ τὸ «σχῆμα» θὰ ἐπιστρέψει, οὔτε καὶ θὰ συνεχίσει τὴν κὴ τῶν ἀπαγωγῶν μεγάλων σωπικοτήτων, ἀφοῦ τὰ σματα εἶναι ἑκατὸ τοῖς ἑνητικὰ καὶ ζημιογόνα γιὰ τρομοκράτες.

Ἐξακολουθεῖ νὰ πλανᾶται πειλὴ τοῦ πυρηνικοῦ ἐκβιαὶ αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκλείσα στὸν παραλογισμὸ τῆς μας.

Η ΚΑΘΙΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

Βιομήχανοι θέλουν νὰ ἔχουν ὑπαλλήλους πού νὰ κάνουν γυμναστική

ΕΠΕΙΔΗ ΑΠΟΔΙΔΟΥΝ ΚΑΛΥΤ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ἂν πέντε χρόνια πρίν, οἱ τεχνοκράτες μιᾶς κάποιας ἐπιχείρησης δήλωναν ὅτι, καθὼς πηδοῦν σχοινάκι ἢ γενικὰ γυμνάζονται, διασφαλίζουν τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη τῆς ἑταιρίας τους θὰ μέναν πιθανὸν χωρὶς δουλειά.

Στὶς μέρες μας ὡστόσο οἱ περισσότερες ἐπιχειρήσεις προσφέρουν στὰ στελέχη τους μὲ προθυμία τὴ δυνατότητα νὰ διατηροῦν τὴ φόρμα τους.

Μὲ τὸ συνηθισμένο σφίγος του ὁ ἀμερικανικὸς καπιταλισμὸς ἀνασκουμπώνεται γιὰ μιὰν ἐπίθεση ἐνάντια στὴ δυσκαμψία τῆς καθημερινῆς καθιστικῆς ζωῆς.

Ἀπὸ τὴν Οὐάλ Στρὴτ (ὅπου ὁ Νταίηβιντ Ροκφέλλερ ἀγκομαχοῦσε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες πάνω σ' ἕνα ποδήλατο συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς εὐνοουμένους του διευθυντὲς στὴν Τσαίης Μαντχάταν Μπάνκ μέχρι τὴ Νίναχ τοῦ Βισκόνσεν (ὅπου ἡ ἑταιρία Κόμπερλι Κλὰρκ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο διέθεσε 2,5 ἑκατομ. δολλάρια γιὰ νὰ προσθέσει δίπλα στὶς ἄλλες της ἐγκαταστάσεις καὶ ἕνα γυμναστήριο) οἱ ἀμερικανικὲς ἐπιχειρήσεις ἀναζητοῦν καὶ βρίσκουν μεθόδους ἱκανὲς νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐρωστία καὶ ὑγεία τῶν διοικητικῶν τους στελεχῶν.

Καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι ὁ ἀλτρουϊσμός τὸ κίνητρο γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνουν ξαφνικὰ γιὰ τὴ σωματικὴ κατάσταση τῶν ὑπαλλήλων τους.

Μὰ φαίνεται πὼς τὰ ποδήλατα γυμναστικῆς ἢ καὶ τὰ ἄλλα ἐξαρτήματα, τὰ ἐμφαλτήρια καὶ οἱ πισίνες στοιχίζουνε πολὺ φθηνότερα ἀπ' τοὺς λογαριασμοὺς τῶν νοσοκομείων.

Στατιστικὰ στοιχεῖα ὑπολογίζουν τὶς ζημιὲς τῶν ἀμερικανικῶν ἐπιχειρήσεων γύρω στὰ 3 δισεκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο, γιὰ τὴν περίθαλψη καὶ τὴν ἀποζημίωση τῶν ἀσθενούντων στελεχῶν. Κι' ἔτσι τὰ γυμναστήρια ὅπως καὶ τὰ προληπτικὰ προγράμματα ὑγείας ἀποτελοῦν οὐσιαστικὰ μιὰ συμφέρουσα «ἐπένδυση».

Ἡ λειτουργία ὅμως αὐτῶν τῶν προτύπων κέντρων σωματικῆς ὑγιεινῆς θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι δὲν εἶναι ἀπόλυτα δημοκρατική. Μιὰ πιὸ κοινὴ διάκριση ὁρίζει πὼς μόνο τὰ ἀνώτατα στελέχη μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ γυμναστήρια. Σὲ ἄλλες πάλι ἑταιρίες ὡς μέτρο ὁρίζεται τὸ ὕψος ἀμοιβῆς κάθε ὑπαλλήλου.

Παρ' ὅλο ποὺ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐπιχειρήσεων ἀγωνίζονται νὰ τηροῦν τουλάχιστον, τὰ προσχήματα, ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑγειονομικοῦ τμήματος τῆς Ἔξον δρ. Νόρμπερτ Ρόμπερτς πρόσφατα ὁμολόγησε ὅτι «ἡ ἐπιχείρηση κατὰ κανόνα ἐπενδύει πολὺ περισσότερο στὸ πρόσωπο τῶν στελεχῶν της παρὰ στὸ ἁπλὸ προσωπικό».

Μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα ἐπιχειροῦν οἱ διάφοροι εἰδήμονες νὰ καταπολεμήσουνε τὸ στρές. Γιατὶ κυρίως ἐνδέχεται νὰ πλήξει στελέχη ὑψηλὰ ἱστάμενα καὶ φυσικὰ πιὸ ἡλικιωμένα ποὺ εὔκολα προσβάλλονται ἀπὸ καρδιοπάθειες.

Ὑπολογίσιτηκε ὅτι ὁ πρόωρος θάνατος τῶν ὑπαλλήλων στοιχίζει στὴν ἀμερικανικὴ βιομηχανία 25 δισεκατ. δολλάρια τὸ χρόνο. Κι' ἔτσι ἀντὶ ν' ἀφήσουν ἀβοήθητο ἕναν ὑπάλληλο 45 ἐτῶν μὲ εἴκοσι χρόνια πείρας, οἱ ἑταιρεῖες βρίσκουνε πιὸ συμφέρον νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν ὑγεία του.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς σύντονης προσπάθειας τοῦ ἀμερικανικοῦ κεφαλαίου δὲν εἶναι ἐμφανῆ. Στοιχεῖα μόλις πρόσφατα ἔχουν ἀρχίσει νὰ συγκεντρώνονται, ἀλλὰ ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς ἐμπνευστὲς τῆς ριζοσπαστικῆς αὐτῆς προσπάθειας.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΚΟΙΝ. ΥΠΗΡΕ

ΝΟΣ